

Nystart

Under en tid av 16 månader har jag genomgått fyra omfattande ledoperationer. Med mina nya knäproteser ska jag nu ägna sommaren åt återhämtning och träning.

Jag kommer aldrig att bli någon sprinter, men förhoppningsvis kan jag så småningom köpa mig en ny avelshona och börja bevista kattutställningar igen. Även om det är härligt att njuta av lugnet med fyra snälla abykstrater, så saknar jag småligister som gör dagarna oförutsägbara.

Kristin

Q-bröderna har blivit stora

I januari 2010 föddes Olgas två pojkar Quentin och Quillan. Två mycket energiska grabbar med starka personligheter. Redan som små var de påfallande olika – Quillan var synnerligen intensiv och framfusig, Quentin var lite mer försynt och tassade i sin brors spår.

Quillan bor nu i Finland där han så småningom ska få ett par kullar efter sig. Pihka (som han kallas) har varit på ett par utställningar där han har fått fina omdömen. En gång blev han BIV och nu är han champion. Stoltast är jag dock över att han har uppfört sig så bra, fast han inte

Foto Heikki Siltala

utställningstränades innan han blev köns mogen.

På senaste utställningen i Tammerfors i maj fanns det proffsfotografer plats. Det är verkligen kul att få chansen att se hur en kattunge som man har fött upp ser ut som vuxen. Man har alltid en viss aning om potentialen när de är små, men säker kan man aldrig vara.

Foto Tomi Kulmala.

Pihka har mycket fin kropp och en päls som verkar vara betydligt kortare och bättre än förmödrarna hemma hos mig. Danska pappa Websters päls, alltså. Nosen är lite längre än jag är van vid. Men det tycks hänga ihop med den moderna, elegantare looken.

Domaren Anna Wilczek ser på Pihka.
Foto Tomi Kulmala.

Lillebror Max

Quentin bor i Skellefteå där han är en bortskämd kastratkille hos nyfrälsta abyfantaster. Han heter numera Max.

Max myser överhuvudtaget mycket, med noga invikta tassar, berättar matte Sofie. Han har lärt upp husse och matte i fasta rutiner, som skinkbit när de kommer hem från jobbet.

Detta informationsblad ges ut av S*Nekayahs abessinier, Kristin Stenmark i Luleå.
Nytt nummer kommer när intressant information har inkommit från
alla oss som har Nekayahskatter. Besök även www.kattkristin.se

Som alla abessinier gillar Max mat. En av favoriterna är avokado. En egen fåtölj har han förstås, och bästa platsen i dubbelsängen mitt emellan sina människor. Även "mormors" hjärta har han vunnit. Inte illa med tanke på att hon egentligen är en inbiten hundmänniska.

I påskas följde han med ut, något som inte var vidare populärt tills räddningen hittades – hussens rygg. Trygghet och bra utsikt. Säkert kommer Max att lära sig att tycka om friluftsliv, han har bara lite dåliga erfarenheter från sitt första hem.

Bella gillar uteliv

Blå Bella har nu i vår tränat upp sin familj i att rasta henne flera gånger

om dagen. Bra jobbat, tjejen! Så här berättar matte Jenny:

"Jag går ut med Bella i koppel på tomten. Hon går fot som en hund, om än i träden ibland ;-), och spin-

ner när jag tar fram selen. Blir det färre än tre gånger/dag blir hon sur och försöker att smita ut. Hon har lärt sig att öppna kattluckorna som var ställda "åt fel håll" så att man bara kunde gå in. Dem kan hon gå ut igenom, så nu är de helt låsta.

Igår pillade hon upp en fönsterhasp på ett fönster som ännu är inuti huset och går till vår tillbyggnad som inte är klar, och smet ut genom den. När jag kom på det och gick ut och ropade kom hon snabbt och ville in – och var dyblöt. Hon hade inte räknat med att det kunde regna ute."

Jag har aldrig innan haft två vuxna abessinierhonor som är så goda vänner som Izzi och Siri. Det är härligt att se dem leka och sova tillsammans. De putsar

på varandra också och visar aldrig några sura miner.

Detta foto är taget dagen innan 2011 års flytt ut till sommarlandet. Där är de inte fullt lika mycket tillsammans. För Izzi är mycket mer jaktintresserad och äventyrlig än Siri.

SISTA ORDET

Hur vet man vad som är naturligt och vad som orsakas av genetisk utarmning eller ärftliga åkommor?

När den kanadesiska veterinären och forskaren Susan Little var på besök i Umeå för ett par år sedan redovisade hon intressant statistik över bland annat kullstorlek och dödlighet hos ungarna hos olika kattraser. Det skiljer ganska mycket från en ras till en annan.

Jag tyckte att det var mycket intressant och synd att det inte finns motsvarande uppgifter insamlade i Sverige.

I vintras fann jag på nätet att det visst finns kattklubbar som samlar in hälsouppgifter om sina respektive raser. Så varför inte även min egen rasning? Full av inspiration skrev jag ihop en motion i ämnet. Den antogs på årsmötet i april och nu sitter jag

plötsligt i ett Hälso- och avelsråd med uppgift att bland annat insamla statistik. Hoppas!

Men det ska bli en kul utmaning som jag hoppas kommer att bli till nytta för framtida aby- och somaliuppfödare. Tipsa mig gärna ifall du har synpunkter på hur, och med vad, vi i Aby- och somaliringens Hälso- och avelsråd bör arbeta.

Kristin

